

JANINA SYNIEWSKA

(1893—1951)

Dnia 1 grudnia 1951 r. zmarła Janina Syniewska, Człowiek prawy, o nieskazitelnym charakterze, mikropaleontolog Państwowego Instytutu Geologicznego w Krakowie.

Urodziła się 27. X. 1893 w Żółkwi jako córka Wiktora, wybitnego chemika, profesora Politechniki Lwowskiej. Szkołę średnią ukończyła we Lwowie. Także w tym mieście uczęszczała na Uniwersytet, poświęcając się studiom z zakresu geologii i paleontologii.

Pracę zawodową rozpoczęła w r. 1919, zostawszy asystentem Zakładu Geologii Politechniki Lwowskiej, pozostającego wówczas pod kierownictwem prof. Tadeusza Wiśniowskiego. Pod jego też kierunkiem rozpoczęła pracę naukową na temat fauny senońskiej okolicy Lwowa. Wyniki tej pracy ogłosiła drukiem w czasopiśmie „Kosmos“ pod tytułem „Kilka nowych skamieniałości z kredy okolic Lwowa“. Praca ta była podstawą dla uzyskania w r. 1923 na Uniwersytecie Lwowskim tytułu doktora filozofii z zakresu geologii.

W Politechnice Lwowskiej pracowała do r. 1946, tj. do chwili wyjazdu do Krakowa. Przeszła tam przez wszystkie szczeble służbowe pomocniczego pracownika nauki, rozpoczynając od stanowiska asystenta młodszego, a kończąc na stanowisku adiunkta. W tym długim okresie Jej działalności w Politechnice Lwowskiej poza pracą pedagogiczną pełniła obowiązki kustosa Muzeum Mineralogiczno-Geologicznego, przy organizacji którego położyła duże zasługi. W tym też czasie mimo słabego zdrowia w miarę Swych sił poświęcała się pracy naukowej. Ogłosiła rozprawę, w której dała próbę analizy piasków środowiska wodnego i eolicznego, opracowała artykuł na temat wpływu klimatu arktycznego na budowę gleby i wreszcie wiele czasu poświęciła publikacji, odnoszącej się do fauny otwornicowej paleogeńskiego fliszu z Koniuszy koło Dobromila.

Po przyjeździe do Krakowa rozpoczęła w maju 1946 r. pracę w przemyśle naftowym, a mianowicie w „Wierceniach Poszukiwawczych“. Jej zasługą jest zorganizowanie w tej instytucji pracowni mikropaleontologicznej. Rozpoczęła badania w bardzo trudnych warunkach. Brak lokalu, brak fachowej literatury nie ułatwiały pracy. Ale te wszelkie trudności umiała Janina Syniewska przezwyciężyć i stworzyć odpowiednie warunki dla badań naukowych. W tym czasie zajmowała się rozpoziomowaniem na podstawie mikrofauny miocenu polskiego oraz fliszu karpackiego.

W „Wierceniach Poszukiwawczych“ zajęta była do kwietnia 1950 r. Przenosi się ostatecznie do Państwowego Instytutu Geologicznego, rozpoczynając od nowa organizację pracowni mikropaleontologicznej w oddziale krakowskim. Na tym stanowisku nie przetrwała już długo. Wyczerpana przejściami wojennymi zapadała coraz bardziej na zdrowiu i ostatecznie to serce, które jakże często utrudniało Jej pracę, przestało bić.

M. Kamieński

SPIS PRAC J. SYNIEWSKIEJ

1. Kilka nowych skamieniałości z kredy okolic Lwowa. Kosmos. T. 48. Lwów, 1923.
2. Morfologia ziarn piasku jako wyraz środowiska sedymentacyjnego. Pamiętnik II Zjazdu Słow. Geogr. i Etnogr. w Polsce 1927, 1, Kraków, 1929.
3. Próba analizy piasków środowiska wodnego i eolicznego. Kosmos A. T. 54. Lwów, 1930.
4. Wpływ klimatu arktycznego na budowę gleby. Kosmos B. T. 60. Lwów, 1935.
5. O faunie otwornicowej paleogeńskiego fliszu z Koniuszy koło Dobromila. Rocznik XIII P. T. Geol. Kraków, 1938.